

angelček
1926-27
stružom

Vsebina.

Anton Zužek: Voljica	113
C. Niewiadomska: Ostani pri besedi	115
Griša: Vstajenje	120
J. E. Bogomil: Dve luči	121
Simon Gregorčič: Lastovkam	123
Anton Zužek: Deklica v tujini	124
Črniški: Dragi Marijini otroci!	125
3 zagonetke	127—128
3 rešitve	128

Zagonetke v 7. številki so prav rešili :

Pep a Beričič, Herta Elsner, Vera Jug, Pepica Lampret, Petrovec Anton, Marijan Kremžar, vsi v Ljublj.; Babnik Janko v Rožni dolini; Čeh Emil v Mariboru; Feliks, Andrej in Jožef Vizlar, Maks Šterk, vsi v Stajeh pri Igu; Štefka Križaj, Sv. Marjeta p. Mošk.; Jože Stolcar, Hrušica pri J.; Jožef Padar, Ivo Arhar, Janez Vidmar, Eda in Ema Penko, Ciril Janežič, Ceč Bruno, Anton Skubic, Joško Škulj, Janez Kopač, vsi v St. Vidu n. Lj.; Beličič Vinčo, Rodine pri Cr.; Mihelič Marko, Novo m.; Tomažin Ivan, Frauc in Ivan Berčik, vsi v Bukovčici; Minka Znidar, Kamenje pri Boh, Bistriči; Leopold Krmelj, Poljane n. Sk. L.; Angela in Marica Markun, Bašelj pri Pr.; Tomšič Karla, Kandija pri N. m.; Lavrenčič Zoiija, Vel. Nedelja; Viktor Slemenik, Slovenjgradec; Justič Črnigoj, Jesenice; Ivan Kladenšek, Zadobrava p. Celju; Tatjana Vrankovič, Majda Rožanc, Ida Lomšek, Tinica Ogulin, Mara Mulej, Dolores Baebler, Tonica Cervinka, Mici Kersnik, Zala Klinc, Marta Bren, Jelica Kajfež, Malči Skarek, Kikelj Jaroš, Smolej Mirko, Iskra Emerik, Grošelj Tonček, Ferčej Ignac, Koblar Stanko, Kumer Ludvik, Pogačnik Anton, Košir Jožef in Ciril, Bizjak Lovro, Gasser Mirko, Mastri Ludvik, Purkart Alojz, Zvan Benjamin, Cop Poldek, Bardorfer Mimi, vsi učenci II, b. razreda na Jesenicah; Zvonka Mežnaršič, Lojzika Matičič, obe v Smibelu pri N. m.; Franc Kovač, Mala Ligojna; Milica Kočmut, Sv. Juri ob Sč.; Heig Rado, Zagorje; Frida in Pavla Skubic, Košir Ela, Ljubič Darica, vse v Ponikvah; Pliberšek Marjan v Ljubljani, Colnarič Ivan v St. Janžu n. D.; Mavrič Dušan, gojenec Malega semenišča v Gorici;

Zreb je določil nagrado Francu Kovaču, Mala Ligojna

Beseda ugankarjem.

K V U , Z
O Z I E L
S L . I R
U I Z L D

Poglejte tole uganko — črkovna skrivalnica ji bomo rekli. Črke so vse razmetane. Nobenega reda ni zdaj v nji! V prvi navpični vrsti beres sicer »KOSU«, v drugi »VZLI«, kar bi te lahko zapeljalo, da bibral v žlici, samo se manjka v skrivalnici. Tretja, četrta in peta vrsta tudi sam nered! Vodoravne vrste — sama zmeda! In vendar uganka ni tako težka, če najdeš ključ ali navodilo, kakor imenujemo ugankarji

tisto skrivnostno iznajdbo, ki z njeno pomočjo razvozlamo uganko. Če najdeš ključ, lahko spoznaš, da mora biti uganka sestavljena v gotovem redu in da ti ta red pomaga pri reševanju. Ključ obstoji takaj v tem, da vzameš prvo črko v prvi vrsti in takoj za njo zadnjo črko v zadnji vrsti, potem prvo črko v drugi vrsti in zadnjo črko v predzadnji vrsti. Po eni strani greš vedno navzdol po drugi navzgor. Tretja vrsta pa ima sama svojo rešitev: prva črka zgoraj, zadnja spodaj, druga zgoraj, nazadnje (.). Bolje bi bilo, da bi imela uganka 6 navpičnih vrst. A ta pregovor nima dosti črk za toliko vrst, ali pa bi moral biti red razvrstitve malo drugačen. Vendar ne bo težko dobiti pregovor: *Kdor služi, leži v luži.*

E	C	V		
Z	N	K	E	B
L	A	I	Z	E
N	R	E	P	I
E	O	S		

Poglejte zdaj tole: Ugankar, ki je nam poslal, je pripisal zraven: »Beri te črke tako, da nastanejo tri besede.«

Brali smo in brali, pa nič našli. Pogledali smo v rešitev, ki jo nam mora vsak ugankar poslati, če ne ga okregamo vsaj v duhu. V rešitvi nam s številkami zaznamuje red, po katerem moramo brati podane črke, da dobimo tiste obljubljene tri besede. Zraven ima pa pripisano: »Eno prazno polje se vedno izpusti!« Kaj misli mladi mož s tem povedati, res ni mogoče razumeti. In tudi vi ne boste razumeli, če vam rešitev pokažem.

6	12	1		
9	12	20	13	7
5	12	19	17	2
18	15	21	14	40
4	8	3		

Takale je. Zdaj pa pogledjte te čudne skoke, na primer od 6-7, od 7-8, 8-9, 9-10, 10-11, 11-12! Kje je tu vedno izpuščeno po eno prazno polje?

Lahko bi bil ugankar naredil iz te uganke nekaj, kar se imenuje »konjiček« ali pa »kraljeva pot«. Pa o tem vam bom kaj povedal prihodnjič. Za danes si zapomnite to: Tudi v ugankarski zmedi je potreben red.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani.
Pred škofojjo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrta in Angelčka« v Ljubljani, Pred škofojjo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrta in Angelčka« (dr. Jožef Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Ček. račun uprave št. 10.470.

LETO 1926-27

APRIL

Anton Žužek:

Voljica.

Oče in mati sta imela hčerkico, ki je bila grbasta. In je bila tako ubogljiva in na mah poslušna, da so ji rekali: Voljica. To je lepo ime, in je bila tudi deklica lepa. Sinje oči je imela in svetle, mehke lase.

Pri vsakem opravilu je pomagala; kadar je bilo kam treba, povsod je šla Voljica. Oče je brez tobaka, Voljica že teče čez stopnice; mama je položila zadnje polence v peč, Voljica že nese brez ukaza zvrhano naročje.

»Voljica, boš?«

»Bom!«

Največkrat ji pa še ukazati ni bilo treba. Zato so jo vsi ljubili, starši in znanci.

»Voljica, kje pa je naša Voljica?« In oče jo je jemal zvečer na kolena: »Ti si pa moja Voljica! O pa kako moja, o pa kako, revica!«

In ko je obolel, je večkrat vzdihnil: »O, Voljica, kako bom težko umrl!« Ko jo je poslednjikrat blagoslovil, se je mukoma obrnil v zid, da ni videla Voljica očetove najbridkejše solze.

Ko je ležal oče na odru, so ji rekli: »Voljica, ne jokaj preveč, ata je v nebesih, da veš!« In je sedla na

pručico v kot ter gledala skozi solze, ki jim ni upala pustiti vreti čez lice, kako je ležal oče pokojen in bled med svečami. Njegove roke, ki so jo tolikokrat božale, so oklepale črn križec in so bile tako bele, tako žalostno bele, da Voljica še ni videla takih rok.

Solze, ki niso smele vreti čez lice, so ji padale v srce, kaplja za kapljo.

*

Zgodilo se je čez leto in dan, da je dobila Voljica novega očeta. »To je zdaj tvoj oče, rada ga moraš imeti,« je zaukazala mama.

»Bom,« je obljubila Voljica in se je stisnila sama vase, kot samotna ptičica o mrzli zimi.

Voljica je živela in ubogala še naprej. Voljica je ostala, kakor je bila, vse okoli nje pa se je spremenilo. Novi oče je bil pač prijazen in jo je včasih tudi pohvalil, in Voljica ga je imela rada, saj je obljubila tako. Zdelo se ji je pa, da se ni treba nič žalostiti, če je oče zvečer ne poboža; zdelo se ji je prav in v redu, da ji nihče ne reče: »Voljica, moja revica, o pa kako moja!«

In čezdalje pogosteje je videla one bele roke, ki so oklepale črni križec. One bele, mrtve roke.

Kadar sta šla oče in mati z doma, nista Voljice jemala s seboj. »Doma naj ostane!« je rekel oče, ko jo je mati nekoč začela napravljati. »Kam bi z njo,« je šepnil, in mati je šla sama z njim.

Voljica je zlezla na okno in je gledala za njima. Njene oči so se širile, in v srcu je čutila čudno bolečino. Spomnila se je, da bi šla na pokopališče, na očetov grob. Tam bi se izjokala, pa bi prešla bolečina.

Nekoč so jo poslali pozno zvečer v prodajalnico. Bilo je v oktobru, in burja je vila po ulicah. Ko se je vrnila, jo je stresal mraz, in ponoči jo je zgrabila vročina.

Mati je sedela pri njeni postelji in ji močila razpokane, izsušene ustnice. In Voljica je blodila sedem dni in sedem noči po neznanih, bolnih poljanah. Osmo noč, blizu jutra, pa se je zavedela in veselo rekla: »Mama, joj mama, poglej... našega ata vidim... Smehlja se mi in ves je bel... Sam Gospod Jezus je z njim, in angelci letajo... ,Voljica,‘ kliče oče, ,Voljica revica!‘ Tiho, tiho šepetá: Voljica... tiho, tiho...«

Tisto dopoldne je umrla Voljica, deklica z grbo.

C. Niewiadowska:

Ostani pri besedi!

Gustelj je bil najmlajši med otroki, in vsi domači so ga ljubili in božali, ker je bil v resnici dober deček. Učil se je pridno, z vsakim je bil prijazen, ljubezniv in vsakogar je rad ubogal: temu je posodil knjigo, onemu je odstopil novo igračko, spet drugemu je dal priboljšek — kako ne bi torej upoštevali tako dobrega dečka? Toda imel je eno napako: nič se ni smelo dati na njegovo obljubo.

»Pojdiva, Irenka, na vrt — tako je lepo!« je prosil starejšo sestrico.

»Si li že napisal nalogo?«

»To bom zvečer, Helenica,« je rekel drugi sestrici.

»Zvečer bo kdo prišel, ali pa boš zmučen.«

»Gotovo napišem, na pošteno besedo!« je obljubil Gustelj. »Obe mi lahko verjameta.«

»Najprej to: ne zastavljaj besede,« ga je pokarala Irenica, »ker je še ne znaš držati, potem pa —«

Toda Gustelj se je že oklenil sestrici okrog vratu, jo poljubljal in tako lepo prosil, da sta sestrici sami govorili zanj pri mami. Mama je dovolila.

Medtem pa je zvečer navadno vedno prišel kak gost. Starši so bili z njim zaposleni, da niso imeli časa paziti na dečka, in Gustelj je tako dolgo odkladal učenje, da se mu je zahotelo spat.

»Bom pa zjutraj vstal zgodaj,« si je rekel. Toda zjutraj je zaspal, in potem je bila v šoli sramota.

Včasih je pa prišla zvečer mama.

»Dragi moj Gustelj,« je rekla, »pojdi vendar zvečer spat ob devetih in ne čitaj predolgo, ker boš zjutraj spet zaspan, a boš moral vstati za v šolo.«

Gustelj je obljubil, sveto obljubil, da bo zaprl knjigo že ob pol devetih, četudi ne bi končal povesti.

Toda zjutraj je Katika spet godrnjala, da je bilo že skoraj deset, ko se je Gustelj spravil spat.

Bil je Gustelj tudi precej nereden. Kolikokrat je mami ci obljubljal, da bo pisal skrbneje, toda kaj! Danes je obljubil, jutri je pa spet prinesel opomin iz lepopisja; spisovnice pa je imel take, da je bila sramota, komu pokazati jih.

Kaj torej storiti s takim nepoboljšljivim otrokom?

Nekoč je prišel na obisk Gustljevih staršev stric Ksaver in je pripeljal s seboj sinčka Žigo.

Žiga je bil malo starejši, a ne tako nadarjen, celo manj je znal od Gustlja. Prvo uro je Gustelj vedno odgovarjal, Žiga pa samo poslušal in se čudil, koliko ta malček zna!

Spisovnice in zvezki Žige so bili pa mnogo bolj v redu, in Gustelj se je sramoval svojih nerodnih črk in svojih čiri-čari.

»No,« si je mislil Gustelj, »zdaj se pa gotovo popravim.«

In prvikrat v življenju se je ta dan tako trudil, tako pazno pisal vsako črko, da mama ni skoro spoznala njegove pisave. On sam pa je bil ponosen, da se mu je posrečilo, in obljubil je mami vpričo sester in Žige, da bo odslej pisal vedno tako skrbno.

»Spet obljubuješ, Gustelj,« je rekla mama. »Jaz bi pa rada, da ne bi obljubljal tako gotovo, ker spet ne boš držal besede.«

Gustelj je zardel, ko je opazil, da ga Žiga tako čudno gleda.

»Vedi, mama, da znam držati besedo,« je rekel Gustelj resno.

Mama se je nasmehnila, pa ni nič odgovorila. Gustelj je razumel, da mu ne verjame, in težko mu je bilo. Sramoval se je tudi Žige, ker se je že večkrat uveril, da drži njegov bratranec besedo v vsaki najmanjši stvari.

Zdaj se je Gustelj potrudil, da je ves teden nele redno pisal, marveč tudi lepo. Občudovala ga je mama, sestri, učitelj, in on je tiho vprašal:

»No, mama, ali sem držal besedo?«

»Držal si jo, dragi moj! Samo, ako je boš kaj dolgo?«

»Vedno, mamica!«

Mama je poljubila malčka in mislila, da je Gustelj vendarle razumel, kaj se pravi: držati besedo.

Bila je sobota, spomladi, prekrasen dan. Povsod zeleno, sveže, na nebu niti oblaka, veter tako topel, rahel, ljubkajoč, v ozračju pa sam vonj po svežem cvetju in zelenju.

»Rad bi se danes popeljal z vami malo iz mesta,« je rekel oče. »Samo ne vem, ako morejo otroci?«

»Očka, atek, jutri je vendar nedelja!« so klicali otroci. »Lahko se bomo še vsega naučili.«

»Kakor že bilo — kajne, Gustelj?«

»Ne, očka! Dal sem besedo.«

»No, pa se peljimo!«

Odpeljali so se do Vilanove, lovili se po parku, obiskali palačo, vozili se po Visli s čolnom in tako so bili veseli kot še nikoli. Vrnili so se pozno zvečer izmučeni, a izborna razpoloženi.

»Jutri se bo pa treba pošteno poprijeti,« je rekel Žiga že v postelji.

»Gotovo,« mu je odvrnil Gustelj.

Zjutraj je prišel Stanko povedat, da vabi teta Julka vse na južino. Teta Julka je imela lepo hišo z vrtom, in otroci so zelo radi hodili tja in zato so bili tega povabila neizmerno veseli.

»Toda, kaj bo z učenjem?« je rekel oče.

»Tako je lotiva,« je odgovoril Gustelj. »Ako pa ne bova skončala, ostaneva oba z Žigo doma in prideva malo pozneje. Do tetke je blizu, večkrat sem že sam hodil.«

In tako je ostalo. Dečka sta se zjutraj vsega naučila, ostalo jima je samo še pisanja za kake pol ure. Starši so odšli s sestricama že naprej, da opravičijo zamudo dečkov; Žiga in Gustelj sta se pa poprijela dela. Nehote se je pa Gustelj vendarle malo žuril, a v naglici vemo — kako je s pisanjem. Spominjalo je zelo na davne čase.

Tedaj je Žiga pogledal v Gustljev zvezek.

»Gustelj!« je zaklical prestrašeno. »Kaj pa je to?«

Gustelj je zardel. Jezen je bil nase, na pisavo, na Žigo, na ves svet.

»Torej, kaj?« je rekel osorno.

Žiga se je ozrl nanj in se čudno nasmehnil.

»Nisem vedel, da si lažnivec!«

»Lažnivec!« je kriknil Gustelj in odskočil od mize s stisnjenimi pestmi in žarečimi očmi. »Jaz ne lažem! Nikdar ne lažem! Nikdar!« je kričal ves razburjen in zaihten.

Žiga je zmajal z rameni.

»Kako da ne lažeš?« je rekel mirneje. »Kdor ne drži besede, komur se ne more verjeti — kaj je to? Obljubil si staršem, da se poboljšaš, pa poglej ta zvezek! — To je vendar laž.«

Gustelj je pograbil zvezek in iztrgal iz njega cel list, pa ga vrgel na tla.

»Nič se nikar ne jezi!« je rekel Žiga, »jeza nič ne pomaga, Jaz sem gotov. Ali greva skupaj, ali še ostaneš?«

»Ne grem s teboj! Ne maram zate, sovražim te, pojdi, kamor hočeš!«

In Žiga je odšel. Gustelj pa se je vrgel na zofo in je jokal glasno in dolgo.

Končno je vstal, obrisal si oči, pobral zvezek in se vsedel k pisanju. Pisal je tako počasi, kot da tete Julke ni na svetu — stisnil je zobe, rdečica ga je oblila, oči so se mu bleščale. Končal je in pogledal zvezek: pisava je bila tako lepa kot nobena v prošlem tednu. Nasmehnil se je utešen, zložil knjige, umil si roke in pevaje stekel po stopnicah. Tako je bil vesel, da je komaj čakal, da koga objame.

Na stopnicah je sedel Žiga.

»Kaj pa ti tu delaš?«

»Čakam nate.«

»Čemu?«

»Nisem hotel, da bi me vprašali, zakaj sem prišel sam.«

Gustelj je Žigo objel in ga iskreno poljubil.

»Hvala ti,« je rekel, »a ne zato, ker si name čakal. Ti si moj pravi prijatelj. Zdaj vem gotovo, da ne bom nikdar več prelomil besede.«

In res je bilo tako. Gustelj je postal tako stanoviten, da so ga postavljali drugim za zgled. Nikdar ni pozabil najmanjše obljube, ker takoj se je spomnil Žiginih besedi. Vsi so mu seveda zdaj verjeli in ga še bolj ljubili.

On sam pa je bil najsrečnejši. Žigo je vzljubil kot brata, in kadar so hvalili njegovo močatost, je vedno rekel: »To se imam zahvaliti Žigi!«

(Iz poljščine prevel Vinko.)

Griša:

Vstajenje.

*Krist prihaja, božji Sin —
aleluja, aleluja!*

*Pevajoči ga zvonovi
spremljajo v pomlad zeleno
Vstani, človek, iz nižin —
Krist te kliče, božji Sin!*

*Vsa je v svili, vsa je v zlatu
večna radost, božji Sin —
k tebi stopi kakor k bratu,
večen dar ti dá v spomin:
blago misel, ki uteši,
dušo črne smrti reši,
da se dvigne iz nižin
vsa lahka in svete volje —
slava Tebi, božji Sin!*

*Ni ga zmagala trohnoba,
tretji dan je vstal iz groba,
da v ljubezni zakraljuje
zemlji, ki se ga raduje —
aleluja kralj, višin,
božji Sin!*

Dve luči.

7. Bog kliče vnovič.

Komaj je dosegel mladi Stanislav svoj tako zaželeni redovni poklic, in komaj so se za Alojzijem zaprla samostanska vrata pri sv. Ignaciju v Rimu, že jima je Bog zaklical: »Dosti! Pripravita se na odhod!«

Nista se prestrašila tega klica, nista govorila: »Prezgodaj! Komaj sva začela živeti.« Saj sta oba poznala samo eno hrepenenje, tisto, kar je tako kratko in lepo izrazil sv. Pavel v besedah: »Kristus mi je življenje in smrt dobiček.«

Kristus, dà, in pa Marija . . .

Prišel je mesec avgust l. 1568.

5. dne v tem mesecu praznujemo praznik Marije Snežnice. Pater Emanuel Sà je hotel obiskati njeno svetišče v Rimu. Spremljal ga je na tej poti Stanislav Kostka. Govorila sta o Mariji.

»Stanislav, ali res iz srca ljubite Mater božjo?« ga nenadoma vpraša pater.

»Pater, pater! (Oče, oče!) Kako naj vam na to odgovorim! Ona je vendar moja mati!«

Te besede je govoril mladenič s takim ognjem, da se je njegovemu spremljevalcu zdelo, da govori to višje, nadzemesko bitje in ne človek.

In spet se je bližal nov Marijin praznik, Vnebovzetje, in Stanko je bil spet v svojih mislih in željah, v svojem govorjenju in hrepenenju samo pri Mariji. Z navdušenjem je pravil svojim sobratom, kako neizrečeno veselje je napravil Marijin prihod v nebesa vsem izvoljenim v nebesih. »Mislim,« je dejal, »da je Zveličar napravil svoji Materi prav posebno svečanost za tisti dan.«

»In,« je nadaljeval, skoraj bi rekli, poln preroškega duha, »če se ta praznik, kakor sem prepričan, vsako

leto v nebesih iznova praznuje, kakor ga tudi na zemlji leto za letom obhajamo, potem upam, da se bom to pot tudi že jaz udeležil tega praznovanja v nebesih.«

Kaj pravite, ali ni Bog klical Stanislava po Mariji?
In naš ljubi Alojzij!

Po zemlji je hodil s svojimi nogami, njegov duh pa se je pri vsaki molitvi povzpел v nadzemske višine. In Bog se je ozrl na knežjega sinu, ki je radi njega postal ubog redovnik. In zgodilo se je dobro leto pred Alojzijevo smrtjo, ko je med molitvijo dobil naznanilo iz nebes, da bo v kratem odpoklican s sveta. Naj si torej prizadeva v prihodnjem letu, da bo svoje srce še manj navezoval na vse, kar je minljivo, in da naj še bolj goji in neguje čednostno življenje. Zgodilo se je to v mestu Milanu; kraj, kjer se je to vršilo, je spremenjen v kapelo. Slika angela, ki kaže Alojziju mrtvaško glavo, nam predočuje spomin na ta izredni dogodek.

Samo eno željo je še imel: umreti je želel v Rimu.

»Če imam kakšno domovino na svetu,« je dejal, »potem je to Rim, kjer sem bil rojen za Kristusa.«

To prošnjo in željo so mu predstojniki radi uslišali.

V Rimu so se sobratje veselili njegovega prihoda; Alojzij pa se je veselil, ker je vedel, da se čimdaljebolj bliža Bogu. Najrajši je prebiral knjige, ki so govorile o ljubezni do Boga. Posebno je cenil knjigo sv. Avguština z naslovom: »Pogovori s samim seboj«, spise sv. Bernarda in sv. Katarine Sienske.

S temi spisi in s pogostno mislijo na smrt, ki je bila Alojziju posebno ljuba in draga, je Bog klical mladega redovnika k sebi.

In mladi redovnik se ni zbal tega glasu. Kaj bi se bal! Saj je lahko govoril z besedami sv. pisma: »Pripravljeno je moje srce, o Bog, pripravljeno je moje srce.«

Kako bi pa ti govoril? Odgovori! Ne meni, ampak sebi in Bogu ...

Lastovkam.

Lastovke, oj Bog vas sprimi,   Ve pomladi ste znanilke,
ko po dolgi ostri zimi   dobre sreče ste nosilke,
priletele ste nazaj   kjer svoj dom postavite,
v mirni naš planinski raj!   blágost tja pripravite.

Gostoljuben strop je moj:
gnezda svoja nanj pripnite,
tu valite, tu gojite
srečonosni zarod svoj.

Anton Žužek:

Deklica v tujini.

*V to dolino solnce ne posije,
in po gorah sneg se ne stali.
Huda burja po brežinah vije,
dež rosi.*

*V mojem vrtu ne rastó cvetice,
ptič pod oknom mojim ne skakljá.
Kam naj skrijem tožno svoje lice
sama vsa — — ?*

*Nič imela nista, da mi dasta —
po kolenih šla bi v rodni kraj!
Bedni ocka, mati, kjer vidva sta,
tam je raj.*

Crniški:

Dragi Marijini otroci!

Ravnokar sem ogledoval malo sličico: Devica Marija kraljuje z Jezuškom v preprostem oltarju. Pred njima kleči mal deček, pod pazduho ima knjige, v eni roki drži rožni venec, z drugo pa molí Mariji in Jezuščku lepo jabolko v dar. In glej, Marija stega svojo roko in sprejema dar, Jezušček pa blagoslavlja ljubeznivega dečka.

Kdo je ta pobožni šolarček? Blaženi Herman je. Dne 6. aprila ima svoj god. V življenju svetnikov ali pa v »Zgledih bogoljubnih otrok« najdete njegov življenjepis. Mogoče vam ustrezem, če ga vam kar tukaj povem.

Gori na Nemškem, v slavnem mestu Kolin, je bil Herman doma. Rojen je bil leta 1150. Njegovi starši so po nesreči izgubili skoro vse svoje obilo premoženje. Zato je moral Herman v nežni mladosti okusiti bridkosti revščine. Večkrat je bil lačen, tešč je moral marsikdaj v šolo.

Starši so ga napeljavali z zgledom in besedo k pravi pobožnosti. Priporočali so mu, naj razodeva vse svoje težave Bogu in njegovi sveti materi Mariji. Hermanček je poslušal svet svojih dobrih staršev in postal nam je krasen zgled krščanske pobožnosti. Nad njegovo ljubeznijo do Marije Device naj se zgledujejo vsi Marijini otroci! Še prav majhen je Herman že prosil mamo, naj ga nauči kako molitvico, da se bo z njo priporočal vsako jutro in vsak večer svoji nebeški Materi. Mama ga je naučila »Pod tvoje varstvo« in še druge molitvice.

S sedmim letom je začel Herman hoditi v šolo. Ob potu v šolo je bila cerkev. Iz šole in v šolo gredé je vedno obiskal to hišo božjo. Močno se mu je prikupil oltar Matere božje. Tam se je prav zaupno pogovarjal z Marijo.

Pri svojih obiskih je vsekdar prav ponižno pozdravil božjo Porodnico in njenega Sina. Potem je potožil Jezuščku vse svoje težave, mu razodel vse svoje sklepe in pokazal naloge. Takole je približno govoril: »Ljubi Jezušček, to jutro sem dobil za zajtrk le majhen košček suhega kruha. Še sem lačen, pa hočem biti s tem zadovoljen. Saj si tudi ti, Sin božji, prostovoljno trpel pomanjkanje. Ti lahko blagosloviš tudi prav majhno drobtinico, da mi bolj zaleže kakor najdražja jed.« Povedal je Jezuščku tudi, kaj se je v šoli učil in kaj misli delati ta dan. Poslovil se je nazadnje prav ljubeznivo: »Rad bi ostal še dalje pri tebi in tvoji sveti Materi, o Jezušček, pa moram v šolo. Podelita mi vidva svoj blagoslov na pot in ne pozabita name, dokler spet ne pridem.« Potem je še z roko pomignil v pozdrav in veselo odhitel proti šoli.

Prav rad je tudi nabiral cvetice po polju, da je z njimi krasil oltarje v cerkvi. Tudi kaka jedila je prinesel včasih s seboj in jih ponujal zdaj Mariji zdaj božjemu Detetu. Ko ni hotel nobeden nič vzeti, je bil pa močno žalosten.

Neki dan je dobil lepo jabolko v dar. Takoj je hitel z njim pred Marijin oltar. V zaupni molitvi je prosil, naj Marija vendar sprejme ta lepi dar. Pa ji je ponujal jabolko. In glejte čudo! Marija na podobi je stegnila roko in sprejela dar. Nepopisno vesel in srečen je bil Hermanček.

Marija je pa še tudi drugače poplačala dobremu dečku njegovo darežljivost. Ker so bili njegovi starši ubogi, je moral hoditi Herman tudi pozimi bos. V hudem mrazu je prišel nekoč v cerkev. Marija ga je vprašala: »Herman, zakaj pa hodiš bos v tem hudem mrazu?« — »Čevljev nimam,« ji je odgovoril deček. Marija mu pa pravi: »Pojdi tja k onemu kamenu, tam boš našel toliko denarja, da si boš lahko kupil čevlje.« Herman je privzdignil tisti kamen in res našel denar. Vesel ga je pokazal svoji Dobrotnici. Ta mu je pa rekla: »Kolikorkrat boš v potrebi, pridi na to mesto in vselej boš našel tu, kolikor boš potreboval.« Součenci Hermanovi so izvedeli to. Tekli so v cerkev, molili in privzdigovali kamen; pa nikoli niso nič našli. Manjkala jim je Hermanova zaupljiva pobožnost do Marije in njegova angelska nedolžnost.

Dragi Marijini otroci! Blaženi Herman nam je krasen zgled b o g o s l u ž n o s t i. Ta čednost je za tremi božjimi čednostmi najznamenitejša. Je pa to tista čednost, ki nas

naganja, da damo Bogu čast, ki mu gre kot našemu Stvarniku in najvišjemu Gospodu.

To čednost obujemo posebno tedaj, ko izvršujemo taka opravila, ki so že po svoji naravi namenjena za bogočastje. So pa to zlasti: molitev, daritev svete maše, sveti obredi sploh, posvečevanje posebnih časov, prisega in zaobljuba.

Takoj vidite, da je čednost bogoslužnosti ali pobožnosti tista, ki jo obudi dober kristjan vsak dan večkrat. Saj molimo večkrat na dan, pri daritvi svete maše smo tudi, kolikorkrat je le mogoče, svetega obhajila in svete spovedi se pa tudi radi večkrat udeležujemo. Druge skupne cerkvene pobožnosti so nam tudi pri srcu.

Porabimo ta mesec pri večernem izpraševanju vesti nekaj časa v to, da pregledamo, kakšna je naša pobožnost. Vse bogoslužne vaje celega dne si dobro oglejmo vsako posebej. Obžalujmo vsako nemarnost, raztresenost, in sklenimo, da bomo drugi dan bolj goreče Boga častili. Opozoril vas bi rad še posebno na molitev pred in po šoli. Marsikje se prav grdo moli.

Otroci božji! Ta mesec prazujemo Veliko noč. Naj vam bo blagoslovljena! Pozdravljeni!

Marija blagoslavlja vas!
Z ljubim Sinom slednji čas

1. Uganka.

(Vinko Lavrič.)

Če je — a --, varuj se,
če je — e --, udari te,
če je — o --, vadi se,
če je — u --, ljudje noré,
če pa — r --, zagrebe te.

2. Črkovna podobnica.

I." ,S @ j X S Ig VIII" 100' I
8"

3. Demant. (Tončka Rottova.)

a
 a a a
 a a a a c
 c c d d d d e
 e e e e e f g g
 g h h i i j j j k l
 l l l l l l l m n n n o o
 o o o o o o o o o o p
 p p r r s s s s s
 s t t t t t t
 t u u v v
 v v v
 z

Besede pomenijo:
 soglasnik,
 svetopisemska oseba,
 kisljatekočina,
 delnoga,
 ptica-selilka,
 slovenski pesnik,
 slovenski pisatelj,
 stran neba,
 Kristusov učenec,
 del dneva,
 začetek rastline,
 soglasnik.

Po sredi navzdol in navpik bereš času primeren izrek.

(Rešitev in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in objavijo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagovetke — v prihodnji številki.)

---

1. Rešitev magičnega lika v 7. številki:

	S		P	
S	l	i	k	a
		v	a	n
		k	a	v
P	a	n	a	m
	r		a	

2. Rešitev popolnega solnčnega mrka v 7. številki:

Vzemi črke po oddaljenosti od solnca in po abecedi pa dobiš
1842.

3. Rešitev rebusa v 7. številki:

Kdor največ govori, najmanj stori.